

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/87/2014
Identifikačné číslo spisu:	6410203078
Dátum vydania rozhodnutia:	05.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6410203078.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. F., bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. Martou Huttovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Bezekova 13, proti žalovanému BLG Logistics Solutions GmBH, so sídlom v Spolkovej republike Nemecko, Brémy, Senator-Borttscheller-Str. 1, zastúpenému bnt attorneys-at-law, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Cintorínska 7, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5 C 99/2010, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. novembra 2013 sp. zn. 13 CoPr 8/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 31. júla 2013 č.k. 5 C 99/2010-273 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) do skončenia dovolacieho konania vo veci, vedenej na tomto súde pod sp. zn. 6 C 154/2009. Rozhodnutie odôvodnil tým, že konanie vo veci, vedenej pod sp. zn. 6 C 154/2009, bolo 4. marca 2013 právoplatne skončené, preto je prerušenie konania nedôvodné a nehospodárne.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu uznesením z 20. novembra 2013 sp. zn. 13 CoPr 8/2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, stotožniac sa i s jeho dôvodmi (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Uviedol, že samotné podanie dovolania v inej veci nemožno považovať za dostatočný dôvod pre prerušenie prebiehajúceho konania, zvlášť ak žalobca v návrhu neobjasnil, aká otázka má byť v dovolacom konaní v inej veci vyriešená a akým spôsobom môže ovplyvniť rozhodnutie súdu v prebiehajúcom konaní.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Namietal, že rozhodnutia súdov sú nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal podstatou veci, t.j. tým,

či má byť konanie prerušené alebo nie; podal len všeobecný výklad zrozumiteľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Pritom sám vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo 7. novembra 2011 sp. zn. 13 CoPr 1/2011 uviedol, že v konaní, vedenom pod sp. zn. 6 C 154/2009 s tými istými účastníkmi, sa rieši otázka platnosti skoršieho okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu zo strany žalovaného, a teda je nesporné, že výsledok tohto konania môže mať vplyv i na prebiehajúce konanie. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred

1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže dovolateľom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky niektorého z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., jeho dovolanie podľa týchto ustanovení prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ zastáva názor, že nesprávnym postupom súdov mu bola odňatá možnosť pred nimi konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo niektoré z týchto práv odňaté.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú neodôvodnené, nepreskúmateľné.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

K námietke žalobcu, že odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí (uznesení) zo 7. novembra 2011 sp. zn. 13 CoPr 1/2011 sám vyslovil dôležitosť výsledku konania, vedeného súdom prvého stupňa pod sp. zn. 6 C 154/2009, pre prebiehajúce konanie, dovolací súd uvádza, že tento právny záver odvolacieho súdu vyplýval zo skutočnosti, že v tom čase (7. novembra 2011) nebolo konanie sp. zn. 6 C 154/2009 ešte právoplatne skončené, pričom sa v ňom riešila otázka platnosti skoršieho okamžitého skončenia toho istého pracovného pomeru žalobcu (prejavom žalovaného z 27. októbra 2008); a teda, ako odvolací súd správne uviedol, právoplatné rozhodnutie, z ktorého by vyplynulo skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného na základe skoršieho prejavu, než ktorého platnosť napadol žalobca v prebiehajúcom konaní, by robilo „otázku platnosti či neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s neskorším dátumom“ (riešenej v prebiehajúcom konaní) bezpredmetnou. Konanie, vedené súdom prvého stupňa pod sp. zn. 6 C 154/2009, však bolo v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (20. novembra 2013) už právoplatne skončené, a to v neprospech žalobcu, ktorý preto vo veci podal aj dovolanie (dovolanie bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2014 sp. zn. 3 Cdo 238/2013 odmietnuté). Pokiaľ však odvolací súd nepovažoval podanie tohto dovolania za dostatočný dôvod pre prerušenie prebiehajúceho konania, súvisí jeho rozhodnutie s právnym posúdením veci (ktorého správnosť je možné posudzovať len v procesne prípustnom dovolaní) a nemožno ho považovať za (akúkoľvek) vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje mimoriadnu povahu dovolania ako opravného prostriedku (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v

spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešnému žalovanému nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.